
Szabó T. Anna

BALLADA

Kétoldalt gyümölcsfasor,
keskeny földút fut közöttte.
Forró és sima por tapad
sebes lábujjközökbe.

Csak megy a száraz ég alatt,
már nem tudja, hogy hol van.
Kettérepedt cseresznye:
sötét szempár a porban.

NYÍRFA

Szédül a nyírfa a szélben,
körbe-körbe forog,
fogja a könnyű gyökérzet,
ami lent, odalent gomolyog.
És vele szédülök én is,
nézem az ablakon át,
lendül az égi gyökérzet,
a szélbe akasztja magát.

Dereng az arcom az ág közt,
a képem a sík üvegen,
szemem se rebben a szélben,
csak néz üresen, mereven,
halvány síri kísértet,
átsap rajta az ág,
csontos törzs, kusza gally közt
arcát látja, ha lát.

Nincs gyökered, csak a nézés.
Üvegre lehelted az arcod.
Nincs egyebed, csak a látvány.
Szédülsz. A szélbe kapaszkodsz.

TESZTELEM A GRAVITÁCIÓT

Úgy szeretném: csak ahhoz volna merszem,
hogy ezt az almát innen most leejtsem
a garázs hullámbádog tetejére.
Hullna, koppanna, aztán földet érve
széjjelhersenne apró darabokra.

Nem várnék semmi okra vagy indokra,
csak áthajolnék szépen, könnyedén,
és nem is dobnám, csak leejteném,
épp csak élvezném az esést magát.
Ha volna merszem úgy hajolni át.

De visszatart a józan ész vagy illem,
és nem ejtem le ezt az almát innen.

Bruno Schulz

AUGUSZTUS

Reiman Judit fordítása

1

Júliusban apám fürdőre utazott, s anyámmal és bátyámmal otthagyt engem a fehér-
ren izzó, szédítő nyári napok kényére-kedvére. A fénytől aléltan lapozgattunk a va-
káció óriási könyvében, amelynek minden lapja lángolt a ragyogásban, a lapok alján
pedig émelítően édes aranykörtebél gyűlt össze.

Adela úgy jött meg a fénylő reggeleken, akár Pomona perzselő nappalok tüzéből,
s kiöntötte kosarából a nap tarka pompáját – csillogó, áttetsző héja alatt levektől duz-
zadó cseresznyét, titokzatos, fekete meggyet, melynek illata túlszárnyalta ízének ígé-
retét; sárgabarackot, mely aranyszínű húsában hosszú délutánok esszenciáját tarto-
gatta, s a gyümölcsök e tiszta poézise mellé kirakott pár, erőttől s tápláló fluidumoktól
dagadozó, borjúborda-klaviatúrájú húsdarabot, zöldségek hínárját, megannyi élette-
len lábasfejűt és medúzát – az ebéd még kiforratlan, meddő ízű nyersanyagát, vege-
tatív és tellurikus, vad mezőillatú kellékeit.

A piactéren álló ház első emeletén lévő lakáson nap mint nap végigvonult az egész
hatalmas nyár: rezgő léglombikok csöndje, forró álmukat alvó fényes négyszögek a
padlón; a nappal tárházának legmélyéből kiszabadult verklidallam; egy zongoraref-